34e jaar — Nr 62. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 25 Mei 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week :	6 fr.	per jaar.
Twee - -	5	-
Een - -	4	-

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 25 MEI 1907.

LIBERALISME.

Het liberalism: vertoont zich op politiek, sociaal en god dienstig gebied, en dientengevolge on terscheidt men een politiek, een sociaal en een godsdienstig liberalisme. Is de mensch eens door het valsche liberalisme, deze ergste geesteziekte, aangetast, dan zal hij het meer of minder op elk gebied ten toon spreiden. Hij is eerstens liberaal in de politiek. Wat beteekent dat ?

De liberaal zal in de staatkunde wel is waar, volgens gewonen regel, niet rechtstreeks tegen de staatsmacht, de rechtmatige overheid strijden, maar uit alle krachten zal hij daarheen streven, dat slechts liberalen derzelfde richting aan de regeering en andere ambten komen, opdat het land volgens den geest van het liberalisme bestiord worde.

Op sociaal gebied dweept het liberalisme met alle mogelijke vrijheden : vrijheid van nijverheid, pers en woeker. En weet gij wat het gevolg dier schoon-klinkende vrijheden was ? Het gevolg was, dat stroomen gouds in de zakken der liberale geldmannen vloeiden ; dat de organisatie der arbeiders vernietigd en dientengevolge de arbeider aan de meest gevoellooze exploitatie prijsgegeven werd ; dat het familieleven en de gezondheid der arbeiders door vrouwen- en kinderarbeid vernietigd en de loonen neergedrukt werden ; dat steeds wijdere kringen van zelfstandig handwerk en zelfstandige nijverheid in de concurrentie met het grootkapitaal bezweken, om de rangen van het proletariaat te verbreeden.

Daar het geloof aan kerk en kerkleer den liberalen vrijheden, vooral der vrijheid van denken, het meest in den weg staat, toont het liberalisme zich vooral op godsdienstig gebied. Het verlangt volledig vrijheid van godsdienst en eeredienst ; het verkondigt verdraagzaamheid jegens elke meening en verklaart elke godsdienstige overtuiging voor heilig en onschendbaar en bijgevolg voor even rechthebbend en even achtenswaardig.

Maar de godsdienst moet tot het geweten beperkt worden ; hij heeft geen recht om in 't openbaar op te treden. Daarom tracht het liberalisme de katholieke Kerk geheel uit het openbaar leven te verdringen ; vooral streeft het er naar, de familie en de opvoeding der jeugd, om haar beslissenden invloed op het volksleven, van de kerk los te scheuren. Daarom werkt het uit alle kracht, dat overal godsdienstlooze scholen ingevoerd worden, d. i. scholen, waarin kinderen van elken godsdienst, katholieke, protestantsche en joodsche kinderen nevens en met elkander onderricht worden ; en waar derhalve niet meer gebeden, niet meer van godsdienst gesproken mag worden. Zulke scholen worden met volle recht godsdienstlooze scholen genoemd.

In België werden, in 1885, 2789 arme families en 970 in kommervolle omstandigheden verkeerende weduwen door het liberale armbestuur alleen daarom van de lijst der ondersteunden verwijderd, omdat zij hunne kinderen niet naar de godsdienstlooze school zonden.

Het liberalisme verklaart de huwelijkswetgeving en de gerechtelijke uitspraak in huwelijkszaken tot een recht van den staat en voert zooveel mogelijk overal het burgerlijk huwelijk in ; het verlangt het groote en mystieke sacrament, den hoeksteen der maatschappelijke orde, tot een burgerlijk verdrag. Het burgerlijk huwelijk is eene rechtszaak, die herhaald kan worden evenals elk ander contract.

De verwoestingen, door het liberalisme aangericht, zijn dan ook op geen enkel gebied zoo duidelijk zichtbaar, als in de vernietiging der familie door de wetgeving op het burgerlijk huwelijk. De honderd duizenden ongedoopten, de ontelbare samenlevingen zonder kerkelijken zegen, de schrikkelijke vermeerdering der misdaden, vooral der misdaden tegen de eerbaarheid in verbinding met de aanranding van eigen en eens anders leven, de sterke aanwas van de partij der omwenteling. — ziedaar een zoovele bewijzen eener opvoeding en van een leven zonder God.

Juist op godsdienstig gebied komt dus het tegenstrijdige en onware van het liberalisme het helderst aan het licht, daar het van den eenen kant op dit gebied de volste vrijheid en verdraagzaamheid op zijn program schrijft en van den anderen kant niet ophoudt, ernstige godsdienstige overtuigingen, ofwel met zijn spot in woord en schrift of zelfs door leitelijken geweldenslaving te vervolgen.

Gij herinnert u de treurige tijden van den zoogenaamden Kulturkamp in Duitschland, Italië, Frankrijk en Zwitserland, die tijden, toen men bisschoppen en priesters wegens de vervulling van hunne heiligmatigheid en priesterlijke plichten in de gevangenissen wierp of uit het land verbande, toen men de kerken hunne rechtmatige goederen ontnam om zeden Oud-Katholieken te schenken ; toen men monniken zonder gerechterlijk onderzoek, zonder hun ook slechts een misdaad te durven verwijten, binnen 20 uur op straat zette en uit het land joeg, monniken, die nog kort te voren op de slagvelden van Sedan en Gravelotte door hunne heldhaftige opoffering voor de gewonde soldaten de bewondering der geheele wereld tot zich getrokken hadden, die op den 16 Juni 1871 bij den intocht van het overwinnende Duitsche leger in Berlijn, met het ijzeren kruis gesierd, tusschen de garden binnen trokken ; gij herinnert u die tijden, toen men uitzonderingswetten tegen de katholieke kerk maakte, welke geen ander doel beoogden dan de kerk geheel te vernietigen

Maar bezit het liberalism geheel geen godsdienst, geene bepaalde geloofsbelijdenis ? Eene eigenlijke geloofsbelijdenis wil het niet, dat haat de vrijheid van gedachte, die de eerste en fondamenteele wet van het liberalisme is, niet toe ; ieder kan denken, dus dat gelooven, wat hij wil. Evenwel pocht het tevens, toch godsdienst te bezitten Het hoofdbeginsel van zijn godsdienst is het beginsel der humaniteit, juist in die beteekenis, zooals de vrijmetselaars het begrijpen. Volgens dit beginsel is niet God, maar een mensch de bron, het richtsnoer en het einddoel der geheele zedelijke en wettelijke orde ; niet God maar het zuiver menschelijke wordt vereerd en aanbeden ; het hoogste goed van het liberalisme is het grootst mogelijk levensgenot.

En daar dit genot zonder rijkdom niet mogelijk is, streeft het liberalisme uit alle krachten naar het verwerven van aardsche goederen, terwijl de hoogere geestelijke goederen overal, waar het liberalisme heerscht, op bedenkelijke wijze verdwijnen.

Dat is eigenlijk het liberalism.

Toen in het jaar 1871 de Tyrolsche afgevaardigde Greuter in den Oostenrijkschen rijksdag vroeg : « Wat wil het liberalism ? » gaf een der kopstukken der liberale partij het klare heldere antwoord ! « Het liberalism is de Verlossing van den mensch door zich zelf. Wij gehoorzamen aan geene waarheid, dan die wij zelf gevonden hebben, wij gehoorzamen aan geen gebod, dan wat wij zelf gemaakt hebben ! » Dit is duidelijk genoeg. Volle onafhankelijkheid van God en van de Kerk. De liberaal gelooft wat hij wil en hij doet wat hij wil ; Hij is volkomen vrij en onafhankelijk.

Begrijpelijk dus dat de H. Kerk het liberalism ten strengste veroordeelen moet.

L. BARTELS.

HUISGEZIN.

Geheim van den invloed der moeder.

De maatschappij is wat de moeders haar maken.

Hoe den invloed der moeders uitgelegd !

De moeders beschikken over eene driedubbele macht waaraan het onmogelijk is te weerstaan.

* * *

Zij hebben vooreerst de macht harer alovertreffende lieftde. Indien het hart van den man een meesterstuk is van Gods macht en goedheid, het hart der vrouw is nog edeler en grooter.

't Is een onuitputbare schat van teederheid en geduld, van zachtzinnigheid en sterkte, van verkleefdheid en heldenmoed. Niets kan in belangloosheid, verhevenheid, zuiverheid en sterkte met de moederliefde vergeleken worden. Niets vermag die liefde tegen te houden, te ontmoedigen, te terneer te slaan... te verkoelen. Die liefde voor hare kinderen is als de ademhaling van haar ziele, de klopping en het leven van haar hart. Die liefde is het voorwerp, het doel, het middenpunt van haar geluk en als de reden van haar bestaan. Die liefde door Christus geloutert, verheld en als vergoddelijkt is daardoor zelf versterkt.

De moeder mag zegden : « **Wilt ge bemind worden bemin !** » De moeder mag bemint grenzeloos : het kind voelt die liefde aanhoudend en gaturig ; 't kan niet anders of van lieverlede en onweerstaanbaar neigt het kleine kind zich geheel en gansch naar haar die slechts voor hem leeft, om hare lessen af te luisteren, hare vermaningen in acht te nemen, haar voorbeelden na te volgen. Daar ligt de eerste oplossing van het geheim van den invloed der moeder in de opvoeding harer kinderen.

Op lateren leeftijd kan men de oogen sluiten voor het licht der waarheid, de onweerlegbaarste bewijzen kan men verwerpen, de wetenschap en het vernuft verachten, er is iets waarvoor men vroeg of laat hoofd en knie moet buigen 't is :

de alovertreffende moederliefde.

Vandaar dat mannen, die allen en aan alles weerstonden, en al wat hun heilig en duurbaar moest zijn vertrappelden ; mannen, op een weg van oneer en bandloosheid verouderd en vergrijsd, hun hart voelen verteederen en worden als kleine kinderen gedwee en leidzaam op de stem, bij den naam of de herinnering hunner moeder.

Nonkel Jan.

Zoo gaat het !

Drie jonge kikkers zwommen
te midden van een sloot :
daar zien ze in de biezen
een stokjen, o ! zoo rood.

« Kijk ! » kwaakten zij nieuwsgierig,
« Daar roeien we eens naar toe ! »
« Dat zal je wel eens laten ! »
rikkikten Pa en Moe.

De jongen fleemden : « Toe nouw !
laat as-je-bliett ons gaan ! »
Maar de ouden zeiden : « Kind'ren,
pas op en blijft van daan ! »

De jongen werden koppig,
en wilden toch er heen,
zij huilden en zij pruilden :
maar de ouden kwaakten : « Neen. »

De jongen zien een kansje
en nemen 't stilkens waar :
ze naad'ren 't roode stokjen...
een poot van de ooievaar !

Ze schrikten... wilden vluchten.
Ja wel, een mooie grap,
De leep'laar slaat de bengels
Naar binnen met een hap !

Zoo gaat het nu nog dikwijls
wijl meisjes dansen gaan
of roekeloos in verkeering
hun deugd niet gadeslaan.

Zoo gaat het met de jongens
die in een slechten kring
geloof en zeden laten :
— Vreest dat gevaarlijk ding ! »

B. v. M.

ANTWOORD VAN HET LOONSCH COMITEIT

aan den « Tongenaar. Vriend van den Landbouw. »

In naam van het Loonsch Comiteit hebben wij de eer u het volgend verzet te tiënen, in antwoord op het artikel betreffende de lijn Borgworm-Tongeren en de voorgestelde vertakkingen, verschenen in het nummer van 19de van loopende maand.

Uw geachte briefwisselaar wil ons op een terrein brengen, gevaarlijk voor de goede verstandhouding, welke onder naburige steden, onder burgers eener zelfde provincie moet heerschen.

Wij oordeelen dat hier onze schoone leus « Eendracht maakt macht » hare toepassing vindt, en wij zijn van meening, dat de Nm Mppij in het aanleggen der in bespreking zijnde buurtspoorwegen gemakkelijk en voordeelig de belangen van Tongeren en Loon bevredigen kan.

Wij zullen de geschiedenis der buurtspoorwegen onzer streek niet bespreken, dit behoort tot het verleden. Ons huidig streven beoogt de toekomst van Loon, den voorspoed van Tongeren, twee desiderata's welke kunnen verwezenlijkt worden, door de wijziging van de lijn ontworpen door de Nm Mppij.

Wij erkennen dat de heer Huybrichts, ontwerper der lijn, door zijne menigvuldige poginngen en grondige studien er in gelukte zijn ontwerp te zien in aanmerking nemen. Wij wenschen hem hierover geluk, maar veroorloven ons nochtans te doen opmerken, dat het mogelijk is nog beter te doen, tot voldoening der belangen van Tongeren en van Loon in het voorgaand ontwerp opgeofferd.

— Tusschen het ontwerp Borgworm-Gutschoven-Lauw-Tongeren en de twee voorgestelde verlengingen.

1° vat Gutschoven naar Loon.

2° van Oreye naar Tongeren, is het verschil klein ten opzichte der bediende gemeenten. Wij vereenigen in onze twee ontwerpen al de gemeenten van de voorgestelde lijn, waarbij wij nog voegen, Brouckom, Voordt, Hendrieken, Lauw, Wouteringen en Oreye.

— Door onze twee ontwerpen bedienen wij rechtstreeks en volledig al deze gemeenten, door de kortste lijn tusschen Loon-Tongeren en Borgworm. De stad Tongeren verliest alzoo geene enkele gemeente, maar zou zulks ook 't geval wezen indien 't ontwerp Gutschoven-Lauw verwezenlijkt werde ?

Wij meenen het niet. Tongeren zou al het voordeel verliezen aangebracht door de lijn Oreye-Borgworm en de belangrijke gemeenten van den rechterkant.

Door de lijn van Heers of Oreye zouden al deze gemeenten slechts enkele kilometers verwijderd zijn van Sint-Truiden : mededingende stad, waar talrijke buurtspoorwegen, weldra Brabanders, Noord-Limburgers en Walen van gansch Haspegouw zouden brengen.

Om zich naar Tongeren te begeven, zouden al deze buitenlieden den weg te voet moeten afleggen tot Lauw, ofwel den buurtspoorweg Heers-Gutschoven-Lauw, ofwel Oreye-Villers-Rutten moeten benuttigen : te lange en te kostelijke omwegen waartegen aangezien wordt, want geld en tijd bespaart men met genoegen.

— Waarom zoude Loon, hoofdplaats, niet het recht hebben verbonden te zijn, met de gemeenten van haar kanton ? Waarom al de beweging en de handel tot Gutschoven in de onmiddelijke nabijheid van Loon voeren en dan wegleiden naar Tongeren ?

Zou Tongeren er zich niet tegen verzetten in tegenovergesteld geval ?

Wij doen hetzelfde voor Loon.

— Het ontwerp Heers-Loon begunstigt eenieder : Tongeren verliest er niets bij en de reizigers besparen geld en tijd. Het zal een inwoner van Ruckelingen of van Heers minder kosten om zich langs Loon naar Tongeren te begeven, dan wel langs Gutschoven en Lauw. De kilometrische afstand langs Loon zal twee kilometer korter zijn met eene prijsvermindering van 0.25 voor Ruckelingen en 0.20 voor Heers en derwijze voor de andere gemeenten.

— Een inwoner dezer gemeenten, zich naar Loon begevende, zou te voet den weg naar Gutschoven moeten afleggen, ofwel 9 kilom. tram Gutschoven-Hex-Loon, zegge 45 centiemen betalen.

— Op één inwoner die de markten van Tongeren bezoekt, zijn er ten minste 5 die zich voor handelszaken, bestuurlijke of rechterlijke zaken naar Loon moeten begeven ; voor allen zou het voorgestelde ontwerp een verlies van tijd en geld daarstellen, hetgeen op het einde des jaars een merkelijk cijfer zou bereiken.

Voor de zwaarwegende koopwaren zullen de gemeenten tusschen Heers en Borgworm de lijn Borgworm aanwenden, de andere van af Heers zullen langs de lijn van Loon 9 kilometer minder te betalen hebben. Het ontwerp Gutscoven-Lauw dient aldus niet en zou slecht geldverkwisting zijn.

De aansluiting al dezer gemeenten met Loon, Tongeren, Borgworm, zal gemakkelijker verzekerd zijn met twee lijnen, rechtstreeks uit Waremme vertrekkende, dan op het ontwerp, daar de verdeeling der treinen en het vervoer der waggons sneller is dan op eene lijn van 27 kilometer met twee kruisingen te Heers en te Hex.

De opbrengst der lijn Borgworm-Loon zal merkelijk zijn, daar zij 13 gemeenten onder elkander verbindt en deze met de gemeenten verder dan Loon en verder dan Waremme gelegen, en dit alles door eene snelle dienstregeling. Talrijke reizigers zullen deze lijn benuttigen en het vervoer der koopwaren in bestemming of in ontvangst der statie Borgworm en Loon zal belangrijk wezen, zonder rekenschap te houden met het vervoer der beetwortels, bestemd voor Marlinne, Bergilers, Oreye en de belangrijke siroopfabrieken der streek.

Wat de opbrengst der lijn Waremme-Oreye-Tongeren betreft, die zal ook aanmerkelijk wezen, want deze lijn zal het vervoer der reizigers uit Haspegouw naar Tongeren vergrooten alsmede het vervoer der beetwortels naar Oreye en Bergilers. Borgworm-Oreye geeft goeden uitslag ; het ware verwonderlijk, dat eene verlenging tot Tongeren welke den afstand van Statte naar Tongeren van 21 kilometer en dien der gemeenten verder dan Borgworm van 15 kilometer verkort, de opbrengst zoude vermeerderen eener lijn naar een handelscentrum lijk Tongeren.

Besluit. Onze twee lijnen verbinden onder elkander al de gemeente gelegen in den vierhoek Borgworm, Loon, Tongeren, Remicourt. Oreye, en vergemakkelijken aan al deze gemeenten de verbindingen met al de gemeenten verder dan Waremme, en verder dan de lijn Loon-Tongeren. Onze twee lijnen geven op de 3 eindpunten menigvuldige aansluiting met Luik en Brussel naar Sint-Truiden of Ans, langs Oreye en Heers. Wat er ook gebeure, eene lijn blijft altijd beschikbaar naar eene dezer steden.

Door onze twee lijnen geven wij voldoening aan Loon zonder de belangen van Tongeren te benadeelingen, dat geene gemeente verliest, terwijl zij al de bevolking van het vruchtbare Haspegouw van Oreye tot Hoei erhenen voeren.

Wij meenen dus, dat al de belanghebbende gemeenten onzen lijnen moeten steunen, indien zij hun voordeel willen behartigen en wij zijn ervan overtuigd dat de gemeentevorheid van Tongeren, hare belangen inziende, de eerste zal zijn om te erkennen, dat onze opwerpingen gegrond zijn en dat onze twee ontwerpen de wenschen van iedereen ten zeerste voldoen.

Onze twee voorgestelde lijnen zijn daarenboven niet nieuw : zij verrijzen uit lang verleden ontwerpen, en wij hopen dat zij ditmaal zullen uitgevoerd worden, door medehulp van den goeden wil der belanghebbenden en vooral der Tongenaren.

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 13 JUNI.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 249 koeien en kalveren, 163 vette varkens en 2006 magere varkens, schapen 0.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUYDTS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

Aanstaande donderdag, feestdag van het Allerheiligste Sakrament, en gedurende de gansche Octaat, alsook den feestdag van het Allerheiligste Hart van Jesus ; zal in de kerk der Clarissen, het Allerheiligste ter aanbidding uitgesteld worden van af 7 uren 's morgens tot namiddag 5, het Lof zal plaats hebben om half 5.

Alle dagen om 7 uren uitstelling van 't Allerheiligste Sakrament gevolgd door de H. Mis, namiddag om half 5 het Lof, uitgenomen, den feestdag van het Allerheiligste Sakrament, en den zondag onder de Octaaf, zal het Lof plaats hebben om half 3.

Deze plechtigheid zal gesloten worden, met den Lofzang Te Deum laudamus.

H. ANTONIUSFEEST TE NEDERHEIM. — Op donderdag 13 Juni, zal 't feest van den H. Antonius te Nederheim plechtiglijk gevierd worden.

In de Kapel, aan den Heilige toegewijd, zullen de missen gelezen worden om 5, 6 en 7 ure. In de Kerk zal de Hoogmis gezongen worden ten 9 ure. Na al de missen zal de kostbare relikwie ter vereering aan de gelovigen aangeboden worden. De Kapel, zoowel als de kerk, blijft voor de bedevaarders open al de dagen des jaars.

Alles tot meerdere eer van God en van den H. Antonius !

Hasselt. — MINISTERIEEL BEZOEK. — Onze Limburgsche Ambachtschool heeft het hoogstvereerend bezoek gehad van heer minister Helleputte. Hij werd ontvangen door den eerw. Bestuurder en al de leeraars, bezocht de welingerichte lokalen en drukte zijne bewondering uit over den goeden gang der lessen en de vorderingen der leerlingen.

Provinciale tentoonstelling te St-Truiden in 1907.

DE PAARDENWEDREN NEN. — Als naar gewoonte richt men ieder jaar te St-Truiden paardenwedstrijden in, welke gansch Limburg doen toesnellen naar de schoone stad van Sint Trudo. Doch, ter oorzake der tentoonstelling heeft het inrichtingscomiteit beslist de zaken op grooten voet te doen en derwijze niet alleenlijk de Limburgers aan te trekken. Voegen wij daarbij dat het van nu af aan reeds verzekerd is dat vele paarden van waarde ingeschreven zijn.

— De paardenwedren is vastgesteld op 4 augustus en alles doet eenen schitterenden bijval voorzien. Juist op dit tijdstip verblijft de ruiterij in het kamp van Beverloo en zullen talrijke officieren van daar er aan deelnemen. Hier zij nog bijgevoegd dat de wedren onder de bescherming staat van de ruiterclub uit Brussel.

— DE SPORTFEESTEN. — Wij hebben reeds de belangrijkheid aangehaald van deze feesten en den bijval waarvan zij van nu af aan reeds verzekerd zijn. Het betaamt die uitkomst toe te wijden aan den initiatieven geest en de onvermoeibare werkzaamheid des voorzitters van het inrichtingscomiteit, de baron Paulo de Moffarts, welke gelijk zoo vele anderen zich opoffert om eene onderneming te doen gelukken, welke vatbaar is om zulken invloed op de toekomst van onze provincie te maken.

— DEELNEMING DER SUIKERNIJVERHEID. — De algemeene maatschappij der suikerfabrikanten van België heeft de noodige toelage gestemd voor het oprichten van een « stand » voor de collectiviteit. Gezien deze omstandigheden en de samenstelling van het inrichtingscomiteit, mag men het volledig welgelukken dezer collectiviteit te gemoet zien die in verhouding zal staan met de belangrijkheid der belgische suikernijverheid.

Voegen wij hierbij dat het inrichtingscomiteit samengesteld is als volgt :

Eere-voorzitter : M. Eugeen Meeus : voorzitter : M. Willem Mellaerts ; onder-voorzitter : M. Julius Beauduin; secretaris-schatbewaarder: Julius Maisin ; leden : MM. Emiel Deltour, Frans Sachs, Adelin Ernotte, Arthur Jadoul, Jan Floris, Abt Jadoul en Paul Bussy.

NIEUWS

uit de Stad en de Provincie Luik.

LUIK. — VREEMDELINGEN TE LUIK. — Volgens de statistiek telt de stad Luik ruim 16,000 vreemdelingen onder hare inwoners. Zij maken dus ruim het tiende deel der bevolking uit. De Duitschers zijn het talrijkst. De Franschen staan in de *queue de la France* slechts op den vierden rang. Dan volgen de Luxemburgers, Italianen, Zwitsers, Russen en Amerikanen. De Hoogeschool telde verleden jaar 974 vreemde studenten.

SERAING. — DRONKAARDS AAN 'T WERK. — Gisteren avond, wilden twee drinkebroers, in de « Bien-Communaux » te Lize-Seraing, op den tram springen. De ontvanger belette het hun. Een der dronkaards greep eenen ijzeren staaf, en brocht er den ontvanger verscheidene wonden mede toe aan 't hoofd. De andere haldadige sloeg den wattman. De heer Policiecommissaris heeft ten hunnen laste proces-verbaal opgemaakt.

De deugnieten zijn de genaamde E. en T., alhier woonachtig in de Eikstraat.

DE ERFENIS
VAN SIR GEORGE

7de VERVOLG.

Toen hij zijn logement bereikt had, spoedde hij zich naar zijne kamer, om te ontkomen aan de nieuwsgierigheid en tevens aan de sympathie, die zich voor een voornaam heer nooit lang laat wachten.

Hij was niet bang voor zichzelf, of de gevolgen, die uit deze zaak voor hem konden voortspruiten. Het ergste zou zijn een vonnis wegens manslag, zooals Lord Bryon had ondergaan, en het beste zou eene vrijspraak wezen als bij Brown, die beiden hunne tegenpartij gedood hadden.

Hij maakte zich zoo ongerust over Dunborough en diens lot, dat hij niet kon blijven zitten. Als hij bedacht, over welk eene kleinigheid de twist ontstaan was, gevoelde hij berouw en spijt en met afschuw herinnerde hij zich den laatsten blik van Dunborough, eer hij in zwijm viel.

Onder dergelijke overpeinzingen wandelde hij de kamer op en neer, toen de oudste geneesheer, die zijne tegenpartij had bijgestaan, aangediend werd.

De gewoonte deed Soane een kalm gelaat vertoonen ; de doktor vond hem hard, ofschoon hij met goede berichten uit de ziekenkamer kwam, verontschuldigde hij zich ook over de stoornis.

— Maar ik meende, sir, dat gij wel geerne zoudt vernemen, ging hij voort, zijnen hoed gladstrijkend en sprekend alsof de zaak van weinig beteekenis was, dat M. Dunborough wel is, zoo wel als men mag verwachten. Een ernstig geval, ik zou het zeer ernstig geval noemen, ging hij voort... Maar met zorg, geloof ik dat wij hem wel weer zullen opknappen. Meer kan ik er niet van zeggen.

— Is de kogel eruit gehaald ?

— Ja, en het is vrij goed gegaan. En dat de draagstoel bij de hand was, sir George, zoodat hij onmiddellijk vervoerd kon worden, wat wij, naar ik meen te danken hebben aan Mr... M...

— Fishwick, vulde Soane aan.

— Juist, dat was altijd zooveel gewonnen. Dit doet mij er aan denken, dat M. de advokaat, mij verzocht, u namens hem mee te deelen, dat hij de noodige schikkingen gemaakt, en voor borgstelling gezorgd had, zoodat gij ieder oogenblik kunt vertrekken.

— Ah ! sprak Soane, verwonderd. Ik blijf echter hier, totdat M. Dunborough buiten het gevaar is.

— Dit voornemen strekt u tot eer, sir, meende de geneesheer. Die zaken zijn dikwijls erg.

— Zij zijn lastig, viel sir George uit. Hij is zeker nu nog niet buiten gevaar.

— Zeker niet, sir, zegde hij.

— Zoo ! En waar hebt gij hem gebracht ?

— Den heer... den patiënt ?

— Natuurlijk ! Wien anders, man ? vroeg Soane ongeduldig.

— Naar een paar kamers in « Magdalen », antwoordde de doktor diep ademhalend... Verlangt gij, dat ik u morgen bericht kom brengen, sir ?

— Gij zult er mij veel genoegen mee doen. Goeden dag.

* * *

De dag viel sir George lang, en zonder te weten, dat de doktor overal vertelde, hoe hard en ongevoelig hij was, trachtte hij zich den tijd te korten met het leven van Lord Lyttelton's *Leven van koning Hendrik II*, dat toen nieuw en zeer in de mode was.

Onder het avondeten had hij allerlei goede voornemens. Hij besloot, den volgenden morgend op een behoorlijken tijd naar den toestand van zijne tegenpartij te gaan vragen, en als deze bevredigend was, des middags een bezoek te gaan brengen bij Lord...

De spanning waarin hij verkeerde, werd echter verkort door een bezoek van Dr Thomasson.

Een blik op diens glimlachend zalvend gelaat was voldoende. M. Thomasson had genoeg in benauwdheid gezeten... een kostbaren, invloedrijken kweekeling... een oogappel van zijne moeder, te verliezen, was eene hoogst onaangename zaak doch dit gevaar was geweken, en hij vloeide over van gelukwenschen.

— Mijn weerde sir George, riep hij, met uitgestoken handen naar hem toe snellend, hoe zal ik mijn dankbaarheid uitdrukken, dat gij er zoo gelukkig zijt afgekomen ? Ik heb gehoord, dat de arme, goede kerel vocht met bovenmenschelijke woede, en dat hij u wel een dozijn stooten zou toegebracht hebben, als gij niet zoo sterk op den degen waart. Laat ons dankbaar zijn dat het zoo gegaan is.

Hij sloeg de oogen omhoog.

— Ik ben dankbaar, zegde sir George, hem grimmig aanziende, maar ik weet niet, of M. Dunborough het ook zal wezen.

— Dit goede man ! antwoordde de rector, volstrekt niet uit het veld geslagen. Maar hij wordt beter. De doktor heeft den kogel uit de wond gehaald en verklaart, dat hij buiten gevaar is.

— Dat doet mij genoegen, antwoordde Soane opreght. Dus nu kan ik vertrekken.

— *A Volonté !* riep Thomasson zoo opgeruimd mogelijk. En met een ondeugend gezicht, wat sommige heel jonge menschen aardig vonden, doch wat Soane op dit oogenblik niet best verdragen kon, voegde hij er bij : Ik wil daarom nog niet zeggen, sir George, dat gij het best al zijt.

— Ah !

— Neen, zegde de rector op denzelfden toon. Tut-tut. Die jongelie zijn niet tevreden, als er geen vrouw bij in het spel is.

— Zoo ? zegde George koel. Wat bedoelt gij ?

— Zijn Chloe, en zij was een zeer koppige hoogmoedige Chloe, is gekomen om hem te verplegen, antwoordde de rector grinnikend. Eene prachtige, trotsche vrouw, sir George. Gij zoudt er te Londen eer mee inleggen. Hij kon echter nooit iets van haar gedaan krijgen ; zulk een preutsch ding hebt gij nooit gezien. Twee dagen geleden dacht hij haar voor goed verloren te hebben, door dat ongeluk, begrijpt gij ? En nu eene kleine kwetsuur... en zij zit bij zijn bed !

Een plotselinge inval deed George het bloed naar het hoofd stijgen.

— En haar vader is nog niet begraven ! riep hij, opspringend. Hij was dus nog niet geheel versteend.

Verbaasd staarde Thomasson hem aan.

— Weet gij dat ? zegde hij. O foei sir George, zijt ge reeds aan het snuffelen geweest ? Foei ! En gij hebt de keus uit geheel Londen !

Doch George herhaalde eenvoudig :

— En haar vader is nog niet begraven ?

— Jawel, antwoordde Thomasson. Dezen morgend is hij begraven. O, dat is in orde.

— Dezen morgend ? En van de begrafenis ging 't meisje naar 't bed van M. Dunborough ? riep George verontweerdigd.

— Het was een zeer zonderling toeval, antwoordde Thomasson met een grijnslach, en niet begrijpend van wat den ander bezielde. Gisteren werd hij naar Magdalen gebracht ; dezen morgend werd er iemand naar Pembroke gestuurd om kleederen en dergelijke dingen voor hem. De moeder van het meisje kwam altijd in Pembroke, als er zieken te verplegen waren, en nu werd er ook om haar gezonden. Zij was echter pas thuis gekomen van de begrafenis, en wilde niet gaan. Toen stond het meisje op en zegde : Dan zal ik het doen. Waarschijnlijk alleen uit zucht tot tegenspraak ! In ieder geval, zij is er ! Begrijpt gij ?

En Thomasson knipte met de oogen.

— Tommy, zegde sir George, hem sterk aanziende, ik begrijp dat gij een schurk zijt !

Glimlachend en volkomen op zijn gemak, kwam de rector tegen deze beschuldiging op.

— Foei, sir George, zegde hij. Wat voor kwaad steekt daarin ? Zieken verpleegen is een verdienstelijk werk, mijn beste heer ! En als er ditmaal iets kwaads uit voortkomt — hij breidde de handen uit en zweeg.

— Zooals gij weet dat gebeuren zal, riep sir George drift ig.

Thomasson haalde de schouders op.

— Integendeel, ik weet niets. Maar, als het gebeuren mocht, dan is de positie van M. Dunborough van dien aard, dat... hm ! Nu wij zijn mannen van de wereld, sir George, en 't meisje kon slechter af zijn.

Zulke stellingen had George wel meer hooren verkondigen, zonder er tegen in verzet te komen, doch nu walgden zij hem.

— Schei uit, zegde hij, terwijl hij opstond. Gij maakt mij wee ! Ga Lord Almeric maar vervelen, als hij ten minste niet naar Parijs vertrokken is, om zijne bespottelijke huid te bergen.

Met christelijke zachtmoedigheid had Thomasson verdragen wat er van hem gezegd werd, doch dit kon hij niet aanhooren.

— Mijn weerde sir George, sprak hij ernstig en met afkeuring op het gelaat : zóó moet ge niet over mylord spreken. Mylord is een uitmuntende...

— Ezel ! viel Soane vol ergernis in. En ik wenschte dat gij hem wat gingt opbeuren, in plaats van mij te vervelen.

— Wel, wel, Sir George ! steunde Thomasson. Maar gij meent het immers niet ? En ik dacht nog al, dat ik u zulke goede berichten bracht. Men zou waarlijk bijna veronderstellen, dat gij onzen armen vriend het ergste toewenscht.

— Ik wenschte hem zeker geen ergeren vriend ! riep Soane scherp ; en zonder verder acht te slaan op betuigingen of aanbiedingen van hulp, geleidde hij hem naar de deur.

Doch het was gemakkelijker hem kwijt te raken — de edelmin van den tijd maakte weinig complimenten met zijne minderen — dan de ergernis, het leedgevoel, de gekrenktheid, door zijn mededeeling veroorzaakt, te vergeten.

Verlieft was sir George niet ; hij zou gelachen hebben bij die gedachte. Het meisje stond onbereikbaar diep beneden hem, een kind uit het volk ! Hij had haar slechts éénmaal gezien. Daarom, en al was het al een uit welopgevoedheid geweest, had hij de verovering van Dunborough met kalme onverschilligheid mezten aanzien, en hem gelukwenschen met eene grap over de dapperheid van Mars en de glimlachjes van Venus.

De buitengewone schoonheid van het meisje had echter gewerkt op de verbeelding van sir George, en die indruk was nog versterkt door de omgeving, waarin hij haar gezien had. Hierop was een tijdvak van goede voornemens gevolgd, door het dreigend gevaar ingegeven, en toen vier-en-twintig uren van eenzaamheid, iets wat zoo weinig voorkwam in het leven dat hij leidde.

Het gevolg was dat sir George bij de herinnering aan haar trotsch, hartstochtelijk gelaat een gevoel kreeg, te gelijk zelfzuchtig en edel, hulpveerdig en slecht.

Misschien lag er wel de gedachte aan ten grondslag, dat, indien zij iemand's prooi moest zijn, zij evengoed hem kon toebehooren. Doch over het geheel waren zijne gevoelens van zuiveren aard ; zij kwamen voort uit zijn beter karakter, dat diep bedolven onder opvoeding en gewoonte, door de gebeurtenissen der laatste dagen was wakker geschud.

Toch was goed en kwaad zoo bij hem dooreen gemengd, dat hij op weg naar Magdalen de vraag, wat hij doen zou, als hij het meisje te spreken kon krijgen, niet had kunnen beantwoorden. De beleefdheid, neen, de welvoeglijkheid eischte, dat hij naar den toestand van zijne tegenpartij ging vragen. Zag hij 't meisje — en hij had een heimelijke hoop dat dit zou geheuren — dan was het goed. Zag hij haar niet — ook goed ; dan kwam er meteen een einde aan de dwaasheid, die hem reeds te lang had beziggehouden. In een uur kon hij met zijn postsjees reeds ver buiten de stad zijn.

Toevallig hadden de geneesheeren, die Dunborough verzorgden, rust aanbevolen.

De trap die naar zijne kamers voerde, was ledig en het meisje zelf deed hem de deur open. Hij verwachtte een blos of een veelbeteekenden blik, een wenk, een teeken van herinnering, en hij had reeds zijn hoed in de hand en een glimlach op de lippen. Doch zij lachte noch bloosde ; integendeel, toen zij bij het flauwe licht op den trap bemerkte wie haar wachtte, deed zij een stap achteruit met een blik, die getuigde van onaangename verrassing en verlegenheid.

— Beste meisje, zegde hij, want die ontvangst had hij niet verwacht, wat is er ? Wat is er aan de hand ?

Zij gaf geen antwoord, doch zag hem ernstig en afkeurend aan.

Zelfs nu merkte sir George op, hoe blank haar gelaat was, hoe zwaar hare donkere vlechten waren en welk een fraai, effen voorhoofd zij had. Opeens meende hij alles te begrijpen en eene rilling overviel hem.

— Hemel ! zegde hij ontsteld ; hij is toch niet dood.

Zij deed de deur achter zich toe en hield de hand op de kruk.

— Neen, hij is niet dood, maar dat is uwe schuld niet, zegde zij stijf.

*(Wordt voortgezet